

κ.ά.: Ἐγίνες σὰν ἀλλαχτό Κεφαλλ. Τί στέκεις σὰν ἀλλαχτό! αὐτόθ. Τί ἀλλαχτό ἦτανε ἐκεῖος ποῦ μᾶς ἐκουβάλησες! αὐτόθ. Εἶδες τῆνε, τὸ ἀλλακτό! Ἄνδρ. Ἐπεσε μέσα 'ς τὸ πιάττο καὶ τρώει σὰν ἀλλαχτό! (λαιμάργως) Ἰθάκ. Φωτὰ νὰ σὲ κάψῃ, ἀλλαχτό! (ἀρὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀλλὰ ξίμι. Πβ. ἀλλοῖνος, ἀλλότριος.

άλλαχωριάτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. άλλαχωρικάτα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀλλὰ καὶ τοῦ οὐσ. χωριάτης.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρικῶν, ὡς οἱ χωρικοὶ συνηθίζουν.

άλλεα ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀλλεῶς κατὰ τὰ εἰς -α λήγοντα ἐπίρρ.

1) Κατ' ἄλλον τρόπον ἄλλως. 2) Εἰδεμή, ἐν ἐναντία περιπτώσει.

Συνών. ἀλλεῶς, ἀλλεώτικα. Πβ. ἀλλεώτινα.

άλλεγρα ἐπίρρ. Ζάκ. Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Πόντ. (Σινώπ.) κ.ά. ἀλλέγρια Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλέγρος.

1) Εὐθύμως, ζωηρῶς Ζάκ. Ἡπ. Πόντ. (Σινώπ.) 2) Χωρὶς συστολήν, ἐλευθέρως Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.): Ἐλα, πές τα ἀλλέγρα, εἶδα ἀρέπεςαι; εἶδα φοβᾶσαι; Κρήτ. Ἀλλέγρα νὰ μοῦ τὰ 'πῆς αὐτόθ. Συνών. ἐλεύθερα.

άλλεγράδα ἡ, Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλέγρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-άδα (Ι).

Εὐθυμία, ζωηρότης, εὐκίνησις: Εἶναι 'ς τὸ χορὸ πρῶτη, ἡ ἀλλεγράδα τῇ δὲ λέγεται! Συνών. ἀλλεγρία 1, ἀλλέγρο (ιδ. ἀλλέγρος Β 1), ἀλλεγροσύνη 1.

άλλεγράρισμα τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλλεγράρω.

Μεταβολὴ ἐπὶ τὸ εὐθυμον.

άλλεγράρω Ζάκ. Θήρ. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. ἀλλεγράρου Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Μάδυτ.) ἀλλεγρέρου Εὐβ. (Ορ.) ἀλλεγράρω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allegrare*.

1) Μετβ. προξενῶ εὐθυμίαν, τέρπω, εὐφραίνω ἐνθ' ἄν.: Ὁ γυαλὸς τὸν ἄρρωστο τὸν ἀλλεγράρει Λακων. Καὶ ἀμτβ. εὐθυμῶ, εὐφραίνομαι, τέρπομαι ἐνθ' ἄν.: Βαρεθῆκα ἐτσεῖ τὸ 'ἤρθα ν' ἀλλεγράρω λιγάτσι Μέγαρ. 2) Ζωογονῶ, δίδω ζώην, χρῶμα Ζάκ.: Τὸ κρασί ἀλλεγράρει τὸν ἄνθρωπο.

3) Ἀμτβ. τρέπομαι ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐπὶ καιροῦ Ζάκ.

Πβ. ἀλλεγρίζω, ἀλλεγρώνω.

άλλεγρία ἡ, Κάλυμν. Κάσ. Κέρκ. Μέγαρ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Τῆλ. κ.ά. ἀλλιγρία Ἡπ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλλιγρία Στερελλ. (Δωρ.) ἀλλέγρια Ἡπ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allegria*.

1) Εὐθυμία, χαρὰ, φαιδρότης ἐνθ' ἄν.: Αὐτὴ εἶναι οὐλο ἀλλεγρία Κάλυμν. Ζῆ μὴ ἀλλιγρία Ἡπ. Ἐχουμε τ'ς ἀλλιγρίας μας τοῦ βράδ' Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Ἀφοῦ 'ὲ βλέπω τὸν μπαξὲ μὲ τὰ νερὰ τὰ κρύα, πῶς δύνομαι νὰ τραγουδῶ νὰ κάνω κι ἀλλεγρία;

Κάσ. Συνών. ἀλλεγράδα, ἀλλέγρο (ιδ. ἀλλέγρος Β 1), ἀλλεγροσύνη 1. 2) Ἐλευθερία: Μέγαρ.: Ἐφυγε ἡ μάνα τους τὸ 'ἔχουν ἀλλεγρία τὰ παιδιά. Ἐπαψε τὸ σκολεῖο τὸ 'ἔχουμε ἀλλεγρία τώρα.

άλλεγρίζω ἀμάρτ. ἀλλιγρίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλέγρος.

Ἀμτβ. εὐθυμῶ, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω: Νὰ 'ρθῇτι τοῦ βράδ' 'ς τοῦ σπíti μ' ν' ἀλλιγρίσουμι. Κάθι βράδ' βγαίνου δῆσον κι ἀλλιγρίζου. Καὶ μετβ. προξενῶ εὐθυμίαν, τέρπω: Μ' ἀλλιγρίζ' κάθι βράδ' μὴ τὰ χῶρατα αὐτὸς (χῶρατα = ἀστεῖα). Πβ. ἀλλεγράρω, ἀλλεγρώνω.

άλλέγρος ἐπίθ. σύνηθ. ἀλλέγρους βόρ. ιδιῶμ. ἀλλέργος Κρήτ. ἀλλέγριος Νάξ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allegro*. Τὸ ἀλλέγριος ἴσως κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀλλεγρία.

Α) Ἐπιθετ. 1) Εὐθυμος, φαιδρός, ζωηρός ἐνθ' ἄν.: Ἀλλέγρος ἄνθρωπος. Ἀλλέγρα γυναῖκα-καρδιά. || Ἄσμ.

Ξενιτεμένο μου πουλλὶ κι ἀλλέγρο μου γεράκι,
ἡ ξενιτεῖα σὲ χαίρεται κ' ἐγὼ πίνω φαρμάκι

Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κεφαλλ. β) Ὁ μὴ ἔχων περιορισμούς, ἐλεύθερος πολλαχ.: Εἶναι ἀλλέγρος ἄνθρωπος, τὰ λέει ξεκάθαρα τσεῖνα ποῦ ἔχει μέσα του Μέγαρ. Αὐτὴ εἶναι ἀλλέγρα κι οὐλές τσοὶ χάρες τὸ 'ἔχει Κρήτ. Συνών. ξανοιγμένος (ιδ. ξανοίγω). γ) Θρασύς, τολμηρός Κρήτ. δ) Ταχύς, γρήγορος Κρήτ. Νάξ. 2) Ἐπὶ τόπου, εὐάερος Πελοπν. 3) Μεταφ. ἐπὶ χρώματος, ἀνοιχτός Ζάκ.

Β) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. 1) Εὐθυμία, χαρὰ Κάλυμν. Πελοπν. (Λακων.): Ἀλλέγρο, δὲν ἔχεις τίποτε Λακων. Τό 'ρριξε 'ς τ' ἀλλέγρο Κάλυμν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλλεγρία 1.

2) Ἐλευθερία, ἄδεια Πελοπν. (Λακων.): Ἄσμ.

Νὰ χαιρετήσω ἡθελα, μὰ πρῶτα θὰ 'ρωτήσω
ἂν 'ἤρθ' ἐκεῖνος ποῦ 'λειπε μ' ἀλλέγρο νὰ μιλήσω.

3) Εἶδος χοροῦ Ἡπ.

άλλεγροσύνη ἡ, Μῆλ. Νάξ. ἀλλιγροσύνη Θράκ. (Αἰν.) ἀλλεγροσύνη Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλέγρος.

1) Εὐθυμία, ζωηρότης ἐνθ' ἄν.: Εἶναι, μάθια μου, 'ς τὸ χορὸ πρῶτη, ἡ ἀλλεγροσύνη τῇ δὲ λέγεται! Νάξ. || Ἄσμ.

Οὐ πιθαμὸς ξιχάνιτι, φέρνει ἀλλιγροσύνη

Αἰν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλλεγρία 1. 2) Εὐκίνησις, ταχύτης Κρήτ.: Κάνεις δὲν τοῦ μοιάζει 'ς τὴν ἀλλεγροσύνη.

άλλεγρώνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλέγρος.

Εὐθυμῶ μετὰ στενοχωρίαν, ἀναλαμβάνω: Ἐλαβα τὸ γράμμα σου κι ἀλλέγρωσα ποῦ κόντενα νὰ ξεψυχήσω. Πβ. ἀλλεγράρω, ἀλλεγρίζω.

άλλείκος ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλέος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ικός. Διὰ τὸν μεταπλασμόν πβ. αούτικός ἐκ τοῦ αούτος (ιδ. οὔτος).

Διάφορος ἐνθ' ἄν.: Ἡ δουλεία ἀέτο' κ' ἐν', ἀλλείκον ἐν' (ἡ ὑπόθεσις ἔτσι δὲν εἶναι κτλ.) Χαλδ. Συνών. ἀλλέος.

